18. mars 1944.

K R I G S O V E R S I K T E N

må utstå denne gang. Vi nevner bare at den russiske stor-offensiv på sydfronten føres videre med uforminsket kraft og russerne har i de forløpne dager vunnet seire av vidtrekkende strategisk betydning. Etter tyskernes nederlag ved Uman der de hadde mange tusen falne og mistet over 500 tanks samt store mengder annet materiell, er russerne i en lengde av 80 km. trengt fram til elven Bug og kampene om Bug-linjen er allerede i full gang. Også ved Kherson som russerne nettopp har besatt, led tyskerne store tap, bl.a. et par hundre tanks og flere tusen kjøretøyer. På dette frontavsnitt har den røde armé nu innledet et konsentrisk angrep mot Nikolajev. Øst for denne by er flere tyske divisjoner omringet. Alle forsøk på å bryte ut har vært forgjeves. Under disse kamper har tyskerne hittil mistet 10 000 falne og 4000 fanger. Det tyske forsvar i Ukraina er tydeligvis sterkt desorganisert og i øyeblikket ser det ut som de har små utsikter til å stanse russerne ved Bug. General Spekov forsøker nu å omgå Bug-linjen fra nord ved et nytt voldsomt angrep mellom Proskurov og Tarnopol. Det er all grunn til å følge utviklingen på sørfronten med spenning. De kan få store militære og kanskje enda større politiske konsekvenser. - På Italiafronten har 5. armé innledet en ny offensiv ved Cassino etterat først 1400 tonn bomber var kastet ned over et område på 2½ kvadratkm.

vVv

Slutt med skrytet.

Forrige nummer av vår avis inneholdt en artikkel med denne overskrift. Ved en beklagelig feiltagelse var det ikke oppgitt at denne artikkel var inntatt fra juristenes eget blad "ADVOKAT-NYTT".

vVv

NORGE og NORDEN.

Det er naturligvis for tiden ikke mulig i detalj å trekke opp retningslinjene for norsk utenrikspolitikk etter krigen. Dertil er det ennå for mange ukjente og usikre faktorer i regnestykket, både når det gjelder selve fredsoppgjøret, den nye internasjonale organisasjon og det fremtidige forhold mellom stormaktene.

Enkelte ting synes imidlertid alt nå å være på det rene, f.eks. at Norge ikke kommer til å vende tilbake til den isolasjonistisk anstrøkne nøytralitetspolitikk fra før 1940. Likeledes må man forutse at Norge på en langt mer direkte måte enn før kommer til å stå i kontakt med etterkrigstidens ledende stormakter, USA, Russland og det Britiske Samvelde. Og det er en selvsagt ting at vi av all vår kraft kommer til å delta i arbeidet for å bygge opp en mellomfolkelig rettsorden.

Men hvilke omvekslinger som enn kan komme til å finne sted, så er det også visse konstanter en kan regne med, og til dem hører de geografiske faktorer. Geografisk - som historisk - er Norge en del av Norden; det må vi ikke glemme for den kjennsgjerning at vi er en Nordsjøstat og en Atlanterhavsstat. Vi vil ikke med dette gjøre oss til talsmenn for en nordisk regionalisme, for bestrebelsene i retning av å skape en fastere sammensveiset nordisk blokk med større eller mindre fellesskap i utenriks- og militærpolitikk, økonomisk amalgamasjon osv., tanker som under krigen særlig har funnet talsmenn i Sverige. Så vidt vi iallfall i dag kan se, vil det neppe være praktisk politikk, av årsaker det her vil føre for langt å gå inn på.

Men samrøring er én ting, samarbeid noe annet. Det er ganske klart at vi ikke kan melde oss ut av Norden. Vi er og blir knyttet til land som Sverige og Danmark med geografiske, historiske, økonomiske,

kulturelle og språklige bånd. Uansett hvilken form det nye nasjonenes samfunn kommer til å få og uansett om egentlige regionale sammenslutninger kommer til å spille noen rolle eller ikke, er det innlysende at vi av praktiske grunner må finne en løsning på det nordiske problem, og etablere et godt forhold til våre nærmeste naboer.

Å gå nærmere inn på forholdet til Finnland og Island i dag har liten hensikt. Finnlands skjebne og rolle i fremtidens Norden er, slik situasjonen ligger an, hyllet i en tåke av gåter og uvisshet, og så vel geografiske som andre grunner gjør at forholdet mellom Norge og Island har mindre realpolitisk betydning.

Det psykologiske grunnlag for forståelse mellom Norge og Danmark er det beste. De gamle friksjonsmomenter og den skuffelse som utviklingen i Danmark i den første tid etter 9. april vakte på enkelte hold i Norge, er fullstendig været bort etter de senere tiders begivenheter. Den felles innsats og de felles prøvelser har - tross avsperringen i rommet - ført de to folk nærmere hverandre enn noen gang siden 1814, i gjensidig beundring, i gjensidig medfølelse, i gjensidig tillit.

Betydelig mer problematisk er forholdet til Sverige. Det er neppe for meget sagt at hos en meget vesentlig del av det norske folk er stemningen overfor Sverige bitrere enn den har vært noen gang siden 1905. Det tjener ikke til noe å skjule det, og det er heller ikke noen grunn til å dekke over at enkelte sider ved svensk politikk under krigen har vært egnet til å skape alvorlig misstemning i Norge; det gjelder både ord og handlinger. At det når tiden kommer, må tas et oppgjør om disse ting, er klart. Det er nødvendig å rense luften ved å snakke åpent ut om tingene - og det kan vel også være at vi, når kortene blir lagt på bordet, vil kunne se med større forståelse på enkelte av de fenomener som i de siste årene har forbitret våre følelser overfor (iallfall det offisielle) Sverige.

I mellomtiden er det viktig at vi ser så nøkternt som mulig på det svenske spørsmål og ikke lar en affektbetonet uvilje ta overhånd. Det er vår plikt ikke å stirre oss blinde på enkelte utslag av den svenske utenrikspolitikk, som vi finner har skadet norske interesser, men å søke å danne oss et helhetsbilde av vårt nabolands situasjon i krigsårene, dets militærpolitisk isolerte og utsatte stilling, tyngden av det trykk og det dødelige alvor i de trusler det har vært utsatt for, dets handels- og forsyningspolitiske stilling i et "rom" som har vært behersket av tyskerne osv. Ville Norge ha stillet seg annerledes?

Vi skal heller ikke glemme det storstilte humanitære arbeid som er gjort for Norge - et konkret utslag av disse følelser. Norgeshjelpen har kunnet disponere større summer enn noen annen innsamling i Sverige, Finnlandshjelpen ikke unntatt, og det har gått en stadig strøm over grensen av mat, klær, medisiner osv.

Ingen kan heller være blind for hvilken praktisk betydning det har hatt i disse frihetskampens og den kvelende undertrykkelses år at vi i øst har vært landfast nøytralt territorium, og at svenskene ikke bare har tatt imot 20 000 flyktninger, men også - tross trusler og påtrykk - har gitt norske myndigheter høve til å utøve sin virksomhet på svensk grunn (legasjonen og det arbeid som har vært knyttet til den, flyktningkontoret utdannelsen av norske politiavdelinger i svenske leirer og til dels med svenske instruktører osv.). Det har vært ikke ringe aktiva for oss.

Dette er bare noen spredte trekk i bildet. Helt kan ikke regnskapet gjøres opp før etter krigen, både fordi vi da først får det fullstendige materiale til bedømmelse av hva som har skjedd og fordi det ennå kan oppstå situasjoner hvor Sveriges holdning kan få avgjørende betydning. I alle tilfeller bør vi vokte oss for å gro fast i en utelukkende negativ innstilling overfor Sverige. Vi har og kommer til å få en 1500 kilometer grense til dette land, og det ligger like meget i vår som i Sveriges interesse å legge forholdene til rette for et harmonisk samliv på halvøya. Det betyr ikke at vi skal tie våre følelser og meninger i dette eller

hint spørsmål ihjel. La oss snakke ut, som det høver seg mellom venner. Vi har rett til å kritisere. Men vi har også plikt til å søke å forstå.

vVv

Hva er "Vansittartismen"?

Lord Vansittart - Vansittartismens far - blir av den tyske propaganda fremstillet som den mest hevngjerrige av Tysklands motstandere, en fanatiker, hvis mål det er, etter krigen, å utslette alt tysk, macadamisere Tyskland og sterilisere og deportere alle tyskere. Vansittartismen blir av Goebbels holdt opp som et skremmebilde for den tyske hjemmefront: Se, slik vil det gå dere, hvis dere gir opp. Og bevegelsens motstandere i England og andre steder, de "humane", "ikke hatefyllte", "pasifistene" bruker som argument at Vansittartismen ved sitt krasse program stimulerer tyskerne til fortsatt motstand, til å selge seg så dyrt som overhodet mulig ved tanken på hva der venter dem, hvis de gir seg.

Er det riktig at lord Vansittarts mål er å utslette Tyskland? Ikke på noen måte. Det han kjemper for er å forhindre at Tyskland en gang til skal kunne føre verden ut i en slik elendighet som den lever i idag.

Hans program kan i korthet sammenfattes i 3 punkter: 1) Tyskland må knuses militært. 2) Den tyske krigspotential må ødelegges definitivt. (bl.a. ved total avvepning og kontroll med tungindustrien). 3) Omskolering, d.v.s. omlegging av barneoppdragelsen og kontroll, ikke bare med skoler og lærebøker, men også med allslags sports- og underholdningsforeninger etc. Lord Vansittart bygger som man ser sitt program på kontroll og ikke på tillit. Den har, sier han, tyskerne misbrukt så grundig, at det ville være en forbrytelse å stole på dem igjen. (Innbyggerne i de okkuperte land føler ihvertfall ingen trang til å gjøre forsøket.)

Lord Vansittart som er en mann i 60-årene med en 40-årig karriere i diplomatiet bak seg, kjenner tyskerne, tysk litteratur og tysk "kultur" og nærer ingen illusjoner om noen av delene. Han tror ikke på alle disse "bra" tyskere, som humanistene har det så travelt med å snakke om og som de vil sette til makten når freden kommer - alle disse "absolutte motstandere" av nyordningen. For nyordningen, hevder Vansittart, er bare delvis en nyordning - kjernen i den er den planmessige militaristiske utvikling som tyskerne med glød er gått inn for de siste 200 år, helt fra den store kurfyrstes tid - det er ekspansjonstrangen, maktbrynden, Herrenvolktendensen. Og den utviklingen har alle leire i Tyskland til alle tider vært med på, ikke bare "Preusserne", men venstre og arbeiderpartiet, kvinner og menn, barn og ungdom: Deutschland über alles in der Welt.

Lord Vansittart benekter ikke at det fins noen få tyskere, som virkelig er motstandere av disse tyske tendenser. Men hvor mange er det? Aldri har de vært sterke nok til å utøve den ringeste innflytelse på utviklingen. De fleste av de som har vært uenige i den tyske utvikling er forlengst vekk fra Tyskland. De er i Amerika eller andre steder og tenker ikke på å reise tilbake til et land, hvis grunnprinsipper de ikke deler.

Lord Vansittart tror ikke på et nytt Nationenes Forbund - ihvertfall ikke på de første 50 år. For hvem av de okkuperte, spør han, vil sitte ved et rådsbord med bødler?

I sine taler og i sin bok "Mitt livs lærdommer" understreker lord Vansittart om og om igjen at verden og det enkelte menneske må se sannheten om Tyskland rett i øynene og innrette seg etter det, hvis det ikke om 20 år skal gå galt igjen. Man må ikke, såsnart Tyskland er overvunnet, la seg forlede til følelsi og såkalt edelmotighet. Det er ikke forbrytere som i første rekke har krav på forståelse og hjelpsomhet - det er ofrene. De har rett til å forlange at der treffes forholdsregler som hindrer en gjentagelse - om disse er aldri så skarpe.

Og han siterer president Wilsons ord i 1919: "Rettferdighet er den eneste grunnvoll vi kan bygge på, når vi skal gjøre opp etter denne forferdelige krig. Tyskland skal vises rettferdighet. Men det skal vises

rettferdighet overfor alle. Det skal vises rettferdighet overfor de døde og sårede, overfor alle som har ofret sine menn, fedre og sønner for å befri Europa fra den preussiske despotisme. Der skal vises rettferdighet mot de millioner, hvis hjem og jord, fartøyer og eiendom er blitt ranet og ødelagt av de tyske barbarer. Noen må bære konsekvensene av krigen. Skal det bli Tyskland eller de folk som er blitt krenket av tyskerne? Hvis ikke alle de skadelidte folk blir ydet rettferdighet, så vil verden snart ligge åpen for nye ulykker..."

vVv

Arrestasjoner.

I den siste tid er en rekke leger blitt arrestert, deriblant: Overlegene Tandberg og Galtung, prosektorene Eker og Olav Torgersen, dr.med. Efskind, dr. Arne Bruusgaard, dr. Ernst Ziesler, Arendal, overlege Lund Petersen, Farsund, dr. Gulowsen, Mandal, dr. Benestad, Grimstad, dr. Hansen-Tangen, Kristiansand, og dr. Odd Smith, Trondheim.

vVv

Hollands underjordiske universitetsliv. (Fra "Voice of the Netherlands", 25.12.1943.)

De 12500 studentene i Holland viste seg å være en så slem torn i øyet på tyskerne at de etter flere midlertidige lukninger og tilfeldige utvisninger, måtte ty til en "lydighets-erklæring" som alle studenter skulle tvinges til å underskrive for å få lov til å fortsette å høre forelesninger.

Bare 2000 underskrifter ble innsendt; blant dem var slike opplagte forfalskninger som Mata Hari, Trotski, etc. - hvorpå alle universitetene ble stengt, i tillegg til Leyden, Nederlandenes alma mater, som har vært lukket siden 1941.

Studentenes tross ledet øyeblikkelig til større undertrykkelse. Tyskerne kunngjorde at represalier ville bli tatt mot foreldre og foresatte til dem som nektet å undertegne, og denne trussel gjorde at de fikk inn ytterligere 500 underskrifter.

Av de resterende 10 000 studenter som ble beordret til å melde seg, kom 3500; disse ble prompte sendt til Tyskland eller ennu lenger øst. 6500 gikk i dekning heller enn å bli mistenkt for det minste samarbeide. Nesten alle de kvinnelige inntok dette standpunkt.

Hele antallet av nazistudenter i Holland beløper seg til 350 stykker.

Leyden er fremdeles lukket. Myndighetene beordret alle de øvrige universitetene i landet å åpne; Amsterdams Calvinistiske Universitet, den Romersk Katolske Økonomiske Høyskole i Tilburg, og det Romersk Katolske Universitet i Nijmegen nektet å gjøre dette.

De 6 universiteter som åpnet etter ordre er bare skygger av fordums storhet - med få studenter, mens mange av professorene nekter å holde forelesninger.

vVv

Sverre Helliksen, - en NS-dommer!

År 1944 den 22. februar 1944 holdt Prislagmannsretten møte til behandling av ankesak nr. 20/1943.

Den offentlige påtalemyndighet
mot
A/S Romedal Brænderi.

Rettens medlemmer: E.Reichborn Kjennerud, byrettsdommer Solveig Stang og advokat Haakon Høst.
Aktor: statsadvokat Erling Brinchmann.
Forsvarer: advokat Thung Ellefsen.

D o m :

Dommen er først avsagt 24.12.1943, altså 11 dager etter forhandlingenes slutning med et nytt rettsvidne uten at rettsvidnet ved hovedforhandlingen har undertegnet protokollen.

Det er gjort gjeldende at dommen tydelig bære preg av at det som ble anført under hovedforhandlingen ikke er bevart i erindringen. Således framgår det av rettsboken av 13.12.1943 at domfelte ikke erkjente seg skyldig, mens det i dommen av 24.s.m. gis uttrykk for at det straffbare forhold er erkjent av styret og at det egentlig bare er botens størrelse det tvistes om. Det er opplyst at domfelte hadde benektet at den tidligere leie var kr. 600.-pr. år og at den foretatte leieforhøyelse var urimelig. Disse spørsmål har retten ikke behandlet. Videre har retten ikke tatt opp til drøftelse om det foreliggende forhold kunne betegnes som leie og om det ikke snarere måtte inngå under begrepet erstatning. En hver drøftelse av skyldspørsmålet er utelatt. Det heter alene i dommen: "Jeg finner det bevist at forholdet er som i forelegget nevnt." Det er også henvist til enkelte andre feil, som man imidlertid har tillagt mindre betydning.

Prislagmannsretten er enig i det av forsvareren og aktor framholdte og finner at dommen må bli å oppheve, idet det i denne ikke finnes noen støttepunkter til avsigelse av ny dom. Prislagmannsretten finner at de feil som er begått i saksbehandlingen er av meget grov karakter. Forholdet er så meget mer beklagelig som Prislagmannsretten tidligere flere ganger har måttet oppheve prisdommer Helliksens dommer på grunn av feil i saksbehandlingen uten at dette har medført at dommeren i nye saker har levert tilstrekkelig domsgrunner. Som regel innskrenkes behandlingen av skyldsspørsmålet således som i nærværende sak til en henvisning til forelegget uten at dette og skyldgraden berøres, langt mindre drøftes. I henhold til forordning om håndhevelse av prisbestemmelsene av 23.1.1942 §18, 4de ledd skal prisretten, når den ikke avviser eller forkaster anken, så vidt mulig selv avsi dom i saken og ikke vise den til ny behandling ved herreds- eller byrettsdom. Det er derfor i disse saker bydende nødvendig at dommen inneholder utførlige domsgrunner, hvor alle rimelige innsigelser fra tiltaltes side blir drøftet og avgjort. Prislagmannsretten har derfor funnet at prisdommer Sverre Helliksen må bli å pålegge delvis å utrede de omkostninger som ved hans forhold er voldt ved saksbehandlingen i Prislagmannsretten, jfr. domstoll. §201.

Dommen er enstemmig.

D o m s s l u t n i n g :

Prisrettens dom under hovedforhandlingen oppheves.

Prisdommer Sverre Helliksen pålegges i henhold til domstollovens §201 å betale til det offentlige sakens omkostninger for Prislagmannsretten med 200 - tohundre - kroner.

vVv

Gresvig sykkelfabrikk ved Alnabru er tatt til flyfabrikk etterat amerikanske flyvere høsten 1943 bombet flyfabrikken på Kjeller.

vVv

Fra mandag 6. mars til en tid over påske har tyskerne innført særlig strenge reiserestriksjoner fordi de ikke ønsker noen trafikk av norske påskereisende. Disse forholdsregler er satt iscene dels p.g.a. de kritiske militære forhold rundt om på tyskernes fronter og av hensyn til transportene i Norge og dels også fordi tyskerne selv skal på fjellet i påsken.

vVv

Oslo kinoer har ikke på fire uker hatt noen Ufarevy, hvilket er uhørt når det gjelder dette tyskernes reklamemiddel. Det heter at Ufas anlegg i

Berlin og andre filmselskaper er strøket med under bombingene.

vVv

Oslo sporveier averterer etter kvinnelige konduktører og lokker dem med at de på denne måten kan "gjøre sin arbeidsinnsats", d.v.s. tysk slavetjeneste som selskapets NS-direktør Kielland er gått inn for med stor iver, mens han selv tøffer rundt i sin tyskdrevne bensinbil. Den samme NS-direktør har nylig sendt flere trikker til Tyskland mens han i de norske avisene geberder seg svært over mangelen på materiell, slitasje, etc. Tidligere har han som kjent sendt atskillig flere trikker sørover til det tyske paradiset som han har lovprist ved flere leiligheter.

vVv

Kystskipet "Ryfylke" var for kort tid siden ifølge avisene utsatt for et morderisk angrep av en engelsk ubåt på sørkysten av Norge. Da båten kom til land og folkene ombord ble spurt hvordan angrepet artet seg, svarte de at de ikke visste noe om angrepet før de leste om det i avisene.

Slik er den nasjonalsosialistiske presse i stort og smått.

vVv

Advarsel!

Jacob Frederiksen, skrev seg tidligere for Fredriksen, fra Stavanger er en farlig provokatør og angiver, som fra første stund tok ansettelse hos tyskerne og siden har gjort rakkertjeneste hos våre undertrykkere. Sommeren 1941 var han ombord i et fartøy som gikk ut fra Bergen med nordmenn som skulle til England. De ombordværende ble arrestert og dømt. Da Fredriksen hadde sittet i "fengsel" en dag, ble han selvsagt sluppet ut. Senere fikk han arrestert og dømt til døden 18 unge menn fra Jæren, samtidig hadde han sittende i fengsel 158 mann, som dels ble dødsdømt og henrettet og dels fikk lange straffer. Siden disse massearrestasjonene har han også vært i livlig virksomhet på kysten der han har gitt seg ut for fiskeeksportør, pratet med fiskere og andre som har greie på det som foregår på kysten, skipstrafikk, frakting av folk til England etc. Han har en egen glatt måte å behandle folk på, en måte som nok mange kan falle for når de ikke kjenner ham. Utallige har gått i Fredriksens garn. Hans nyeste taktikk er å legge seg etter unge menn i alderen 18 til 20 år og deromkring. Han forsøker å lure dem med på militære organisasjoner for så å melde dem til tyskerne. Han krever taushetsløfte av sine unge ofre. Han sier bl.a. at de skal få maskinpistoler og drive øvelser når tiden er inne. Jacob Frederiksen som bor i Bygdø Allé 65, er 32 år, men ser eldre ut. Han kan være 1,75 m. høy, er lett kjennelig på sine sterkt utstående store øyne, sturmøyne. Nesen og ørene er store, han snakker ikke særlig utpreget stavangersk, er glatt og overstrømmende elskverdig.

vVv

Den tyske utsuging.

I okkupasjonstiden har Norge måttet levere matvarer og forstoffer til Tyskland og Wehrmacht for over 1000 millioner kroner, mens landet i samme tidsrum har mottatt matvarer fra Tyskland til et beløp av ikke fullt 400 millioner. I virkeligheten er differensen meget større enn tallene viser for tyskerne forlanger 5 til 6 ganger prisene i 1938 for sine varer, mens de norske priser er fastsatt til bare 2-3 ganger 1938-prisene.

vVv

Hva vi kjemper for.

Det tales så meget om krigsmål både fra den ene og den andre leir, og skjønt vi helt fra kampens begynnelse har vært helt på det rene med våre, kan det likevel være spalteplassen verdt å oppsummere dem her, spesielt i denne tid da tyskere og quislinger med alle midler søker å skape usikkerhet og forvirring i hjemmefrontens rekker.

1. Ut av landet med hver eneste tysker, ut helst for bestandig. Den skade de har tilføyet oss, de mord de har begått, de pinsler og den mishandling de har latt nordmenn bli tildel, er for stor til at det noengang kan glemmes.

2. Ingen akkord med quislingene. De er alle medskyldige med den tyske forbrytelsen.

3. Gjenopprettelse under full indre og ytre suverenitet av Kongeriket Norge, med dets grunnlov, og de retts- og kulturinstitusjoner som er skapt under dens beskyttelse og utgått av dens ånd.

4. En regjering utnevnt av Hans Majestet og ledet av hans sikre og styrevandte hender.

Dette er våre primære krigsmål. Og de er også den nødvendige forutsetning for at vi skal få oppfyllt alle de andre ønsker og forhåpninger vi stiller til freden. Disse våre krav er uforanderlige og ufravikelige. Vi har kjempet for deres realisering i 4 år, og tusener av nordmenn har ofret liv, helse og frihet for deres gjennomførelse.

Aldri i vår tusenår lange tilværelse som folk har vi kjøpt og betalt noe dyrere enn den frihet vi venter på med en stadig stigende utålmodighet, men også med det tålmod som vet at den flamme som brenner i hver enkelt av oss må være livskraftig nok til også å vise oss frem gjennom de siste tunge timer før soloppgangen.

vVv

M O B I L I S E R I N G.

Da Quisling ved statsakten i 1942 fremstillet seg for folket som leder av en "norsk nasjonal regjering", sa han at det var denne regjerings viktigste oppgave å slutte fred med Tyskland og deretter sette alle krefter inn i kampen mot Norges og Tysklands felles fiender. Det var en mobilisering han siktet til.

Det foreligger pålitelige etterretninger om at Quisling under sitt møte med Hitler i januar 1944 tilbød Hitler tre divisjoner norske tropper. Samtidig ble det her i landet offentliggjort Riismæs beryktede forslag om å mobilisere fem årsklasser av norsk ungdom som skulle settes inn som hjelpetropper på østfronten. Videre har Quisling nylig påbudt at det skal organiseres et "riksutskrivningsvesen". Det kan i denne forbindelse også nevnes at registreringen til borgervakt fortsetter tiltross for at selve borgervakten nu er innstillet.

Det foreligger således nok av tegn på at tanken om mobilisering er lys levende innen NS og meget aktuell. Det er også innlysende at tyskerne må føle seg tiltalt av tanken om en norsk mobilisering. Det er nemlig for det første helt på det rene at de har et skrikende behov for hjelpetropper. Men rent bortsett herfra er det også klart at det ville være en betryggelse for tyskerne om noen årsklasser av Norges stridsdyktige ungdom var sendt ut av landet hvis her kom invasjon. Kort sagt, truslen om mobilisering er idag dødsens alvor.

En mobiliseringordre vil vi møte med åpen motstand. Dertil trengs ingen parole. Ingen nordmann lar seg lokke til kamp for våre undertrykkere mot våre allierte. Det vet vi, det vet NS og det vet tyskerne.

Det er derfor sannsynlig at en mobilisering vil bli kamuflert. Det kan lettest skje gjennom arbeidstjenesten som vi nu i noen år har vennet oss til å betrakte som en forholdsvis uskyldig affære. Gjennom AT har NS fått innrullert det meste av de årsklasser som Riismæs nu foreslår å mobilisere. Visse tegn kan tyde på at det iår vil bli utskrevet 30000 mann til AT, mens det ellers bare har vært utskrevet 5000 mann. AT har imidlertid hverken befal eller utstyr til 30000 mann.

Det kan derfor nu være på tide å gjøre slutt på AT. Det er nemlig klart at er en mann først inne i AT, så er han ikke lenger herre over sin skjebne. Det kan således nevnes at i disse dager er tre avdelinger av AT satt til arbeide på tyskernes nye flyplass Haslemoen ved Flisabanen ca. 30 km. fra svenskegrensen. - En AT-leir kan på et øyeblikk forvandles til en fangeleir, og er det gjort så kan mannskapene sendes ut av landet så enkelt som man eksporterer slaktekveg.

Parolen er derfor : STREIK MOT AT!

De mannskaper som ennu ikke har meldt seg til rodeforstander bør ikke gjøre det. Det er en stor fordel ikke å stå i rullene.

INGEN MØTER TIL SESJON ELLER OVERHODET ETTER NOEN INNKALLELSE TIL AT.

FOR LANDETS OG DIN EGEN SKYLD : FØLG PAROLEN!